

ပုံစံလှူဒါန်း
သက်ဆုံးတိုင်



အခန်း(၁)

(ညဉ့်သုံးယံခါ၊ လေပြည်လာ၊ အေးရွှေရင်မှာ) ၂။ (လာနိုးမျှော်မိ၊
ဖြေမပျော်နိုင်ဘူး၊ အုန်းမယ့် ကိုယ်ထူး) ၂။

အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျှော်တော်ယောင်ပတ်ပျိုးကို စိတ်ပါ
လက်ပါ သီဆိုနေသောအသံ။ လက်ရာပြောင်မြောက်လှသော စောင်းလ
က်သံက လျှောက်လှမ်းနေသော နောင်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်
တန့်စေသည် ။

အသံရှင်က နောင်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို လှုပ်ရှားမှု
မေ့လျော့သွားအောင် ဖမ်းစားလိုက်သည် ။ တေးသံရေယာဉ်ကြောမှာ န
စ်မြုပ်စီးဝင်သွားသည် ။

(မဖူးသာ လွမ်းတာကများ ၊ ရှင်နတ်များ အို...မ,ပဲကို) ၂။ ဆိုငိုမှိုငြင်
လျက်ကယ်ငေး၊ (သေလုပါပြီ၊ ကြွေလုပါပြီ၊ အို ဘာပြုမလာသေး၊
ဘုန်းသူနှင့် ဝေး) ၂။

အသံရှင်မိန်းကလေးကား ရင်ခေါင်းလှိုက်သံလေးများ ပါနေရောသ
လား။

"မိန်းကလေးရယ် မင်းက ဘယ်သူ့ကိုများ ဒီလောက် တမ်းတနေရ
သလဲကွယ်"

ဘယ်အသက်အရွယ် ဘယ်ရုပ်ရည်မှန်း မသိသော မိန်းမတစ်ယော

က်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရရုံနှင့် ရင်မှာ ကရုဏာမိုးတွ ဝေသွားသလို ထို မိန်းမသည် သူ့ကိုပင် မျှော်နေသယောင် ရင်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပင် ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ ။

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းရေလို သူ့ထံသို့ စဉ်ဆက်မပြတ် စီး ဝင်လာသော တေးသံကို ရပ်ပြီး နားအရသာခံနေသည်။ ။

အနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည် ကိုပင် သတိမပြုမိ။ ကိုယ်စိတ်နှလုံး တေးသံထဲမှာ နစ်မြုပ်နေသည်။ ။

"မောင်ရင်"

သူ့ရဲ့ နောက်ကြောကနေ ပခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ခြင်းနှင့် အတူ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်လိုက်သောအသံကို နောင်ဖြိုးဟိန်း ကြားရသည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။ ။ သာယာလှပသော နတ် စောင်းလက်ခတ်သံနှင့် နတ်မိမယ်ရဲ့ တေးသံကို ကုမ္ဘာန်ကြီးရဲ့ အသံက ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီလို့ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ ။

စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုများက မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်ပြီး မေးမြန်းလာသော အ သံရှင်ကို မကြည်မလင်သည့် မျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်သည်။ ။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသ ည့်။ ။

"မေးနေတယ်လေကွာ၊ မောင်ရင် ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ခဏနေပါဦး၊ ဒီသီချင်းလေးကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ ဖြေပါ စေ"

နောင်ဖြိုးဟိန်းကို တအံ့သြနှင့် ထိုဦးကြီးက ကြည့်နေသည်။ ။

(လေးမယ်ကံ ရေးမဟန်သလေး) ။ (အို...ကြံကာပန်းပါတိ၊ လမ်း
ဘယ်မမြင်၊ ရွှေပင်လယ်ဆီး သည် သို့ နီးမယ်မထက်) ။ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်း
ရှုကြီး နင်တင်တင်ကြီး ခံစားလိုက်ရပြန်သည် ။

"မိန်းကလေးရယ် မင်းရဲ့ စောင့်မျှော်နေရတဲ့ အဖြစ်က
ရင်နင့်စရာပါ၊ ဘယ်လို လူစားမျိုးကများ မင်းကိုပစ်ထားရစ်ခဲ့လေသလဲ
"

အလျင် သနား ကရုဏာသက်စိတ်များ တသွင်သွင်စီးဆင်းသွားပြန်
သည် ။ (သုံးရွှေကြော့ရှင်..) ။ ဘုန်းလာမမြင်သ
လေး) ။

အသံရှင်က စိတ်ပါလက်ပါကြီးနှင့် သဖြန့်ကို တေးသီကျူးပြန်သည်
။

နှမလေးမယ့်သခင်၊ တင်ရန်ကများ (လှိုင်းကြီးတဲ့ ရေ၊ မြကြောအ
ဏ္ဍဝေသို့၊ ပဒုံရွှေစကြာကွန့်တယ် နန်းနေညွန့်ဖွား) ။

တေးသံရော စောင်းသံပါ တိတ်သွားပြီ၊ နောင်ဖြိုးတိန်းက လှုပ်ရှားရ
န်ပင် မေ့လျော့နေသည် ။

"လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးကြီးများ ဝင်စားပြီး သီဆိုပြနေတာ
လားကွယ်"

ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ရှိနေသော နောင်ဖြိုးဟိန်းကို စောင့်နေသော အ
ဘိုကြီးက စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ မကြည်လင်သော မျက်နှာထားနှင့်
ကြည့်နေသည် ။

"ဒီမှာ မောင်ရင်"

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးကြီးစိတ်မရှိပါနဲ့ ဗျာ၊ သီချင်းထဲမှာ ကျွန်တော့်စိ

တ်တွေ နစ်မျော သွားလို့ ပါ"

"မောင်ရင် လာတဲ့ အကြောင်းရင်းက"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စောင်းသင်ဆရာမကြီး ဒေါ်မိုးကြည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"အေး ရှိတယ်၊ အဲဒီအိမ်အပေါ်မှာ "

မင်္ဂလာဒုံရှိ ပန်းစိုက်ခင်းများ အတွင်းမှာ ရှိနေသော ပျဉ်ထောင်သွပ် မိုး အိမ်လေးပေါ်သို့ နောင်ဖြိုးဟိန်းက တက်လာသည် ။ သူ့ကို အဘိုးကြီးက လိုက်ပို့သည် ။ လှေကားငါးထစ်ရှိသော သစ်လှေကား လေးပေါ်တက်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်ကပြင်ကို ရောက်သည် ။

ထိုမှ တဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့သည် ။

ပြောင်လက်ချောမွတ်နေသော ရှာထိုး ကျွန်းပြင်ခင်းက သူ့ရဲ့ ခြေဖဝါးကို လှမ်း၍ ကြိုဆိုသည် ။

အဆို အတီး ကောင်းသလို အိမ်ရှင်မကောင်းပီသတဲ့ မိန်းကလေးပဲ လို့ စိတ်ထဲကအမှတ်တွေ ပေးလိုက်ပြန်သည် ။

"မမမိုးရေ... ဒီမှာ ဧည့်သည် "

သူတက်လာသည် ကို ဧည့်ခန်းထဲက သူများ သိအောင် အဘိုးကြီးက လှမ်း၍ ပြောသည် ။ သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့သော နောင်ဖြိုးဟိန်းက ဧည့်ခန်းထဲကသူများကို မတွေ့ရသေး။

"ဟင် ... ဒီဦးကြီးက မမလို့ ခေါ်တော့ စောစောက သီချင်းဆို ဆောင်းတီးနေတဲ့ သူက သူ့ထက် အသက်ကြီးနေမှာ ပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

"ငါကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက သိပ်ကို နုနယ်ပျိုမြစ် ကြည်လင်တဲ့ အသံပါ"

ရင်ထဲမှာ သိလိုစိတ်တွေ သိပ်ကို ဆန္ဒစောနေသည် ။ အဘိုးကြီးရဲ့ နောက်ကနေ ဧည့်ခန်းထဲကို ရှာဖွေစူးစမ်းသော အကြည့်များကို အလှအယက် ပို့လိုက်သည် ။

"ဟင်....."

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဆံတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်ဖြူနေသော အဘွားကြီးတစ်ဦးနှင့် ပျိုမျစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည် ။ ဟောင်းနွမ်းနေသော စောင်းကောက် တစ်လက်က အဘွားကြီးရဲ့ ရှေ့က ဒေါက်ပေါ်မှာ ။

လေ့လာနေသောသူရဲ့ မျက်ဝန်းကို အဘွားကြီးရဲ့ စူးရှသောအကြည့်များက တုံ့ပြန်နေသည် ။ သွယ်သွယ်လှလှ အေးကြည်သိမ်မွေ့သော ငုံ့လျိုးနေသည့် မျက်နှာလေးက အကြည့်ကို နောင်ဖြိုးဟိန်း မတွေ့လိုက်ရပါ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မောင်ရင်"

ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ အသံက တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"ကျွန်တော် စောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်မိုးကြည်နဲ့ တွေ့ရအောင် လာတာပါ"

"ထိုင်လေကွယ်"

ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော သင်ဖြူးဖြာပေါ်တွင် နောင်ဖြိုးဟိန်းက ထိုင်သည် ။

"လာရင်းကိစ္စက"

မိန်းမပျိုလေးက သူတို့ အပါးမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ လူ
ပ်ရှားဟန်တွေ သိမ်မွေ့သော သည် မိန်းကလေးကြောင့် သူ့ရင်မှာ လှုပ်
ရှားမှုတစ်ခုခု ဖြစ်သွားသည် ကအမှန်။

"ကျွန်တော့် အဘိုးဦးသာမြတ်က ဆရာမကြီးဆီ လွှတ်လိုက်လို့ ပါ"

ဒေါ်မိုးကြည်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး၊ နက်နက်နဲနဲ တွေးသည်။ သူမ
ရဲ့ အာရုံထဲမှာ ဦးသာမြတ်ကို ပီပီပြင်ပြင်မှတ်မိခြင်း မရှိပါ။

"ဘယ်ကပါလိမ့်ကွယ်"

"အရေးပိုင်ဟောင်း ဦးသာမြတ်ပါ"

ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ အသိအာရုံထဲမှာ လင်းခနဲ တစ်ချက်မှတ်မိသွားပါပြီ။
အရေးပိုင်ကြီး အလုပ်ခွင်ထဲက အငြိမ်းစားမယူခင်၊ ဒေါ်မိုးကြည်က နှစ်
ခါသုံးခါ သူတို့ ပွဲလမ်းသဘင်မှာ အသုံးခံခဲ့ဖူးသည် လေ။

"ဪမှတ် မှတ်မိပြီကွယ်၊ ဒါနဲ့ အရေးပိုင်ကြီးရော မာရဲ့ လား၊ အသက်
ဘယ်နည်းတော့ မလဲကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မာမာချာချာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ အသက်ကတော့ ရှစ်ဆယ်ရှိပြီ"

"ဟုတ်လိမ့်မယ်ကွဲ့"

သူမရဲ့ အသက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးကြည်က ခန့်မှန်းကာ
ပြောသည် ။ "ဦးသာမြတ်က ကျွန်တော်ရဲ့ မွေးစား
အဘိုးပါဆရာမကြီး၊ ခုဘိုးဘိုးက သူ့ရဲ့ မြေးလေးကို စောင်းတီးသင်ပေး
ချင်လို့ ဆရာမကြီးဆီ လွှတ်လိုက်တာပါ"

မေနှင်းစိုးက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး၊ ဧည့်သည် အတွက်

အကြမ်းရေ၊ လက်ဖက်ပွဲတို့ ကိုပြင်ပြီး၊ ယွန်းလင်ပန်း ထဲထည့်ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ဆရာမကြီးကို အခုလာ ပြီးခေါ်တာပါ"

ဒေါ်မိုးကြည်က အားနာသောအပြုံးနှင့် နောင်ဖြိုးဟိန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်ဒေါ်က ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ မသင်ကြားပေးနိုင်ပါဘူးကွယ်"

နောင်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ မျက်နှာက ညှိုးကျသွားသည်။ ။ စိတ်ညစ်သွားသည့် ဟန်က ပေါ်လွင်နေ သည်။ ။

"ကြိုးစားပြီး၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ လက်ခံသင်ပေးပါ ဆရာမကြီး ခင်ဗျာ၊ ဘိုးဘိုးက လည်း သူ့မြေးကို ဆရာမကြီးနဲ့ မှ သင်ချင်လို့ ပါ"

"စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လိုမှ သင်မပေးနိုင်လို့ ပါ"

ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒတွေရှိနေသည်။ ။ ထိုဆန္ဒများက သူမရဲ့ သမီးလေး၊ သူမလက်ထပ် သင်ပေးခဲ့သော မေနှင်းစိုးရဲ့ အစွမ်းကို ပွဲထုတ်ချင်သည်။ ။ ခုတော့ အခွင့်အရေးက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာပါပြီ။ ထိုအခွင့်အရေးကို မိမိရရ အသုံးပြုပါတော့မည်။ ။

"ဘိုးဘိုးက ဆရာမကြီး လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ၊ သိပ်ကို မျှော်လင့်ထားပါတယ်" "ဒီလိုရှိတယ် မောင်ရင်၊ ဒေါ်ဒေါ် တစ်ခုပြောချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာမကြီး၊ ကျွန်တော့် နာမည်နောင်ဖြိုးဟိန်းပါ"

နောင်ဖြိုးဟိန်းကသူ အမည်ကို ခုမှ ပြောရန် သတိရသွားသည်။ ။

မေနှင်းစိုးက ရုပ်ရည်သားသားနားနားနှင့် ဥပတိရုပ်ကောင်းသော သူ့ရဲ့ အမည်ကို သိလိုက် ရပါပြီ။

"ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ဟောသမီးလေး မေနှင်းစိုးဟာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ပညာကို အပြည့်အဝရထားတဲ့ သူပါ။ ဒေါ်ဒေါ်အစား သူ့ကို လက်ခံနိုင်မလား"

"ဘိုးဘိုးက ဆရာမကြီးလို ပညာရည်ဝတဲ့ သူ့ကို လိုချင်တာပါ"

မေနှင်းစိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မြက်ခနဲ မခံချင်ဒေါသလေး စူးနစ်သွားသည် ။ သူမကို အထင်သေးစွာ ပြောလာပါလားလို့ နောင်ဖြိုးဟိန်းကို ဒေါသကြစိမိသည် က အမှန်။ ဒေါ်မိုးကြည်က ဝင့်ကြွားသော အပြုံးမျက်နှာနှင့် နောင်ဖြိုးဟိန်းကို ကြည့်သည် ။

"သမီးလေး မေနှင်းစိုးရဲ့ လက်သံကို နားထောင်ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ပြီးမှ မောင်ရင် ဆုံးဖြတ်ပါ"

မေနှင်းစိုးက မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် နောင်ဖြိုးဟိန်းကို ကြည့်ပြီး၊ အကြည့်ကို ပြန်သိမ်းသည် ။

"မောင်ရင်က ဂီတအကြောင်းကိုရော နားလည်ပါရဲ့ လား"

နောင်ဖြိုးဟိန်း မျက်နှာ အထားရခက်သွားသည် က အမှန်ပါ။ ဂီတဆိုတာ နားထောင်ရုံလောက်သာ ခံစားတတ်သည် ။ အရေအသွေး အရည်အချင်းကို သာမန်လောက်သာ အကဲဖြတ်တတ်သည် မဟုတ်လား။

"ကောင်းကောင်း ကြီးတော့ နားမလည်ပါဘူး ဆရာမကြီး"

"အကြမ်းဖြင်းတော့ နားလည်မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ သမီးရေစောစောက မျှော်တော်ယောင်ပတ်ပျိုးကိုပဲ တီးပြ

လိုက်စမ်းပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေမိုး"

ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ ရှေ့မှာ ရှိနေသော စောင်းကောက်လေးကို မေနှင်းစိုးက လှမ်းယူ ပိုက်ထွေးလိုက်သည်။ ။

ဖြူနုသွယ်လျသော ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသည် လက်ချောင်းလေးများ ၊ ပိုးကြိုးလေးတွေပေါ်မှာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်။ ။

နောင်ဖြိုးဟိန်းက ဂီတအကြောင်း နှံ့စပ်အောင် မသိသော်လည်း မေနှင်းစိုးလက်သံသည် ပြောင်မြောက်မှန်းတော့ သိလိုက်ပါပြီ။

မေနှင်းစိုးမှာ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိနေပါလား။

သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေက နုနုဖပ်ဖပ် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ချောမွေ့သော မေနှင်းစိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် စိုက်ကြည့်မိသည်။ ။

ဒေါ်မိုးကြည်အနားမှာ ရှိပြီးသူ့ကိုမကြာခဏလှမ်းကြည့်အကဲခတ်နေသည် မို့သူ့စိတ်ကိုထိန်းထားနေရ သည်။ ။

မေနှင်းစိုးရဲ့ လက်သံက ပြောင်မြောက်မှန်း အရည်အသွေး ပြည့်ဝမှန်းသူ သိလိုက်ပါပြီ။

"ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မောင်နောင်ဖြိုးဟိန်း"

"ကောင်းပါတယ် ဆရာမကြီး"

"ဒါဆိုသမီးလေး"

မေနှင်းကို ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်စား လက်ခံနိုင်ပြီလား"

"အဲဒါက ဘိုးဘိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ အကြောင်းစုံကို ဘိုးဘိုး ကိုပြောပြလိုက်ပါမယ်"

"ပြောပြလိုက်ပါကွယ်"

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ဒေါ်ခိုးကြည်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း တစ်ပါတည်း မေနှင်းစိုးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပါ ပြီကွယ်"

မေနှင်းစိုးက မျက်ဝန်းတည်တည်လေးနှင့် တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ ခွင့်ပြုမှုကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည်။ ။

နောင်ဖြိုး

ဟိန်းက အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပါပြီ။ မေနှင်းစိုးက ဒေါက်ပေါ်သို့ စောင်းကောက်ကို တင်လိုက်သည်။ ။

"သမီးလေးကို မေမေမိုးက ပွဲထုတ်ချင်နေတာကွယ်၊ ခုလို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အခွင့်အရေး ရလာတော့ ဟန်ကျတာပဲ"

"ဦးသာမြတ်

လက်ခံမှ ဟန်ကျမှာ ပေါ့ မေမေမိုးရဲ့ "

"လက်ခံမှာ ပါကွယ်"

"မေနှင်းကလည်း အဲဒီအလုပ်

ကို ရချင်ပါတယ်၊ မေမေမိုးသင်ပေးထားတဲ့ ပညာနဲ့ မေမေမိုး ကိုရော၊ ဘာသာအောင်ကိုပါ အလုပ်အကျွေးပြု ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့"

လှပယဉ်ကျေးသော သမီး အဖိုးတန်လေးကို ဒေါ်ခိုးကြည်က ကြည်နူးစွာ ကြည့်သည်။ ။ "အင်း...သမီးကြီး

မေနှင်းလိမ္မာသလောက် သမီးငယ်မေသင်းက တစ်ဝက်လိမ္မာရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့် မလဲ"

အလိုလိုက်၍ အလိုက်မသိဆိုးသွမ်းနေသော ညီမငယ်အတွက် မေန

င်းစိုး ကမျက်နှာ ပူနေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ ကျူရှင်သွားတာ မေသင်း ပြန်မလာသေးဘူးလား"

"မလာသေးပါဘူး မေမေမိုး"

"အင်း ဒီကလေးမ၊ သိပ်လမ်းများ တယ်"

ရင်လေးစွာ ပင့်သက်တစ်ခု ဒေါ်မိုးကြည်က ချသည်။ ။ မျက်နှာပူလှသော မေနှင်းစိုးက နောင်ဖြိုးဟိန်းအတွက် ဧည့်ခံခဲ့သော လက်ဖက်ပွဲကို သိမ်းပြီး မီးဖိုထဲ ရှောင်ထွက်လာသည်။ ။

အခန်း (၂)

ပါဂျဲရီးကားကို မောင်းလာရင်းနှင့် သူ့ရဲ့ အမြင်အာရုံမှာ မေနှင်းစိုးရဲ့ မျက်နှာလေးက မကြာ ခဏ ဝင်ရောက်ပြီးနှောက်ယှက်နေသည်။ မေနှင်းစိုးရဲ့ အနုပညာသည် လည်း မသေးသိမ်မှန်း နောင်ဖြိုးဟိန်းက ခန့်မှန်းမိသည်။ ပထမဦးစွာ အထင်သေးမိသော မိန်းကလေးကို သူမရဲ့ အရည်အချင်းများကို မျက်မြင်တွေ့ရပြီး အထင်ကြီးလေးစားမှု ပိုသွားပြန်သည်။ သူ့သဘောနှင့် သူသာဆိုလျှင် ပူစူးလေးအတွက် ဆရာမကို၊ မေနှင်းစိုးအား ခန့်လိုက်မည်သာ။

"ဘိုးဘိုးသာမြတ်က မေနှင်းစိုးကို သဘောကျပါ့မလား မသိဘူး"

စိုးရိမ်စွာနှင့် ပင် နောင်ဖြိုးဟိန်းက တွေးလိုက်ပြန်သည်။ မြောက်မိုင်ခွဲရှိခြံသို့ မြန်မြန်ရောက် အောင် အသော့နှင်ခဲ့သည်။

အဘိုးဖြစ်သူ ဦးသာမြတ်အား ဒေါ်မိုးကြည် ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ပြန်လည် ပြောပြသည်။

"မောင်နောင် အဲဒီမိန်းကလေးကို တွေ့ခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ လက်သံကို နားထောင်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး"

"ဘယ်လိုနေလဲ"

"မဆိုးပါဘူး ဘိုးဘိုး"

"ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ လက်ကိုမှီရဲ့ လား"

"အဲဒါတော့မပြောတတ်ဘူး ဘိုးဘိုး"

"ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မနက်ဖြန်မနက် မိန်းကလေးကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့ပါလား ဘိုးဘိုးတွေ့ချင် တယ်၊ ကြိုက်ရင်တခါတည်း အလုပ်အပ်တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး"

မေနှင်းစိုးကို ဦးသာမြတ်လက်ခံနိုင်ပါစေလို့ နောင်ဖြိုးဟိန်းက မျှော်လင့်နေသည် ။

"မေမေမိုး မေနှင်း ခြံထဲဆင်းတော့မယ်"

"စောပါသေးတယ် မိန်းကလေးရယ်"

"မစောတော့ဘူး မေမေမိုးရဲ့ ၊ တော်ကြာ ပန်းဖောက်သည် က လာတော့မှာ "

"အေးအေး"

ဒေါ်မိုးကြည်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော ပန်းစိုက်ခင်းလေးမှာ ဂန္ဓမာပန်းများ စိုက်ပျိုးထားသည် ။ ရာသီအလိုက် ပန်းတိမ်မနိုင်၊ သစ္စာပန်းတို့ ကိုလည်း စိုက်ပျိုးသည် ။

ထိုပန်းခင်းလေးမှ ရသောဝင်ငွေနှင့် သူတို့ ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းသည် ။

စားပင်သီးပင်အချို့ကလည်း အိမ်စရိတ်ကို ထောက်ပံ့မှုရနေသည် ။
ဒေါ်မိုးကြည်က အနုပညာနှင့် အသက်မမွေးနိုင်တော့၍ သည် ပန်းခင်း
လေးကိုသာ အားကိုးနေရသည် ။ ခမောက်လေးဆောင်းပြီး
ခြံထဲသို့ဆင်းသွားသော မေနှင်းစိုးကို ကရုဏာသက်သော အကြည့်များ
နှင့် ဒေါ်မိုးကြည်က ကြည့်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ အလွန်အလိုက်သိလိမ္မာ
သော မိန်းကလေးကို သနားချစ်တွေ ပိုနေသည် ။

"အင်း မေသင်းနဲ့ သိ
ပ်ကွာတာ၊ မေသင်းတို့ များ အိမ်မှုကိစ္စ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကို ကူရ မှန်းမ
သိပါလား"

သက်ပြင်းချရင်း ကျူရှင်က ပြန်မလာသေးသော မေသင်းစိုးကို မျှော်
နေလိုက်သည် ။ ခြံထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းသမား နှစ်ဦးကို အုပ်ချုပ်ပြီး ကို
ယ်တိုင်ကိုယ်ကျပင် လုပ်ရရှာသော မေနှင်းစိုး အပေါ်မှာ ကရုဏာစိတ်
တွေ ဝေနေသည် ။

သူပေးထားသော အနုပညာအမွေအနှစ်နှင့် ဘဝရဲ့ ရပ်တည်မှုကို
အေးချမ်းစွာ ရရှိစေချင် ပါသည် ။ ဦးသာမြတ်ထံမှာ မေနှင်းစိုး အလုပ်ရ
ပါစေလို့ ဒေါ်မိုးကြည်က မျှော်လင့်နေသည် ။

နောက်တစ်နေ့မှာ နောင်ဖြိုးဟိန်းက နံနက်ကိုးနာရီလောက်တွင်
မေနှင်းစိုး တို့ ရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့သည် ။ သည် နေ့တော့ မနေ့

ကလိုမဟုတ်။ ရဲရဲဝင့်ဝင့်ပင် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ ။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်နေသော မေနှင်းစိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်မိန်းမငယ် တစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ ။ ခြေသံကြား၍ စာဖတ်နေရာက မေသင်းစိုးက မော့ကြည့်သည်။ ။

မျက်နှာစိမ်း လူငယ်ချောချောကို တွေ့၍ တအံ့တဩနှင့် ရှိနေသည်။ ။ သည် လို လူငယ်ချောချောတွေ ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်သည် မှ မဟုတ်ဘဲ။

မေးသင်းစိုးထံက အမေးမရောက်ခင်ပဲ၊ နောင်ဖြိုးဟိန်းက မေးလိုက်သည်။ ။

"ဆရာမကြီး ဒေါ်မိုးကြည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဪ ... ခဏထိုင်ဦးနော်"

မေသင်းစိုးက လှစ်ခနဲထပြီး၊ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။ အခင်းလွတ်နေသော ကြမ်းပြင်ပြောင်လက်လက်ပေါ်မှာ နောင်ဖြိုးဟိန်းက ထိုင်သည်။ ။

မကြာခင်မှာ ပဲ၊ ခြေသံဖော့ဖော့တွေကို ကြားလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်မိုးကြည်ထွက် လာပြီဆိုတာ သိ၍ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

ဟော ... မောင်နောင်ဖြိုးဟိန်း၊ ကြမ်းပြင်ကြီးပေါ်ကွယ်

အားနာစရာဖြစ်နေပြီ"

ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်နေသည် ကို အားတုံအားနာနှင့် ဒေါ်မိုးကြည်က အနားမရောက်ခင်မှာ ပဲ ပြောသည်။ ။

"ကြမ်းပြင်က ပြောင်နေတာပဲ၊ ရပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်"

"လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး"

"ဘိုးဘိုးက၊ ဆရာမကြီးရဲ့ သမီးကို တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

"လူတွေ့ ပြီး စစ်ဆေးချင်တယ် ဆိုပါတော့"

ဒေါ်မိုးကြည်က ပြုံးပြုံးရယ်နှင့် ပြောသည်။ ။ မတွေ့ရှိရသေးသော မေနှင်းစိုးကို တွေ့ရမလား လို့ အခန်းဝဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"အခုပဲ ခေါ်သွားချင်တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

"သမီးလေး မေနှင်းက မီးဖိုထဲမှာ ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ခေါ်ပေးပါမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

" မေနှင်းရေ ၊ ဒီကိုခဏလာပါဦး "

"ရင် လာပါပြီ၊ မေမေမိုး "

ခဏအကြာမှာ မေနှင်းစိုးက ရောက်လာသည် ။ နောင်ဖြိုးဟိန်းကို မ
ဝံ့မရဲအကြည့်နှင့် လှမ်း ကြည့်သည် ။

"မောင်နောင်ဖြိုးဟိန်းက သမီးကို လာခေါ်တယ်ကွယ့် "

"ဟုတ်ပါတယ် မေနှင်းမိုး၊ ဘိုးဘိုးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ပါ "

"မေနှင်းလိုက်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မေမေမိုး "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးရဲ့ "

" တော်ကြာ မေမေမိုးရဲ့ လက်ရည်ကို မမီဘူးလို့ ပြောမှာ ကြော
က်တယ် "

နောင်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ ရှေ့မှာ ပဲ၊ မေနှင်းစိုးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြော
သည် ။ ပွဲဦးထွက် သူမ၏ လက်ရည်ကို စမ်းသပ်ခံရမည့် အရေးအတွ
က် သိပ်ကိုသွေးကြောင်နေပါသည် ။

"မေမေမိုး ကိုယ်တိုင် လက်ထပ် သင်ပေးခဲ့တာပဲကွယ်၊ ဘာလို့ ကို
ယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက် နည်းနေရတာလဲ....."

"သမီးတတ်ထားတဲ့ ပညာအတွက် သမီးသွေးမကြောင်ရဘူး၊ ကိုယ့်

ရဲ့ ပညာကိုထုတ်ပြီး ပြသရဲတဲ့ စိတ်ရှိရမယ်၊ ဒါမှ သူများက ကိုယ့်ရဲ့ အနုပညာကို ခံစားနိုင်ခွင့်ရှိမှာ ပါ....

"သူတစ်ပါးကို မျှဝေခံစားခွင့်မပေးရင် သမီးရဲ့ အနုပညာက ဘာအနှစ်သာရမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

" ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် မေမေမိုးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေနှင်းကြောက်လို့ ပါ"

" လိုက်ခဲ့ပါ မေနှင်းစို၊ ဘိုးဘိုးက နားလည်မှုရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ "

" ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ လိုက်သွားလိုက်စမ်းပါ"

ဒေါ်မိုးကြည်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ရှိနေသည် ။ မေနှင်းစိုးကလည်း ရှိသည့် အစွမ်းကို ထုတ်ပြရန် စိတ်ကူသည် ။ ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်မိုးကြည်ကို သူမ အမွေပေးခဲ့သော ပညာတွေနှင့် ပြန်၍ အလုပ်အကျွေး ပြုစုချင်သည် လေ။

" မေနှင်း လိုက်သွားပါ့မယ် မေမေမိုး"

မေနှင်းစိုးကို စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ကြည့်နေရာမှ မေနှင်းစိုးရဲ့ အဖြေကြောင့် နောင်ဖြိုးဟိန်း ရင်ထဲက သက်မတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသည် ။

" ချက်ပြုတ်မပြီးသေးလဲ ထားခဲ့"

" ပြီးပါပြီ မေမေမိုး"

" ခဏနော် "

နောင်ဖြိုးဟိန်းကို ခွင့်ပန်းပြီး မေနှင်းစိုးက အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည် ။
အဝတ်အစားလဲပြီး ချွေးစို့ နေသော မျက်နှာလေးပေါ်က သနပ်ခါးတွေ
သိပ်အောင် တို့ ပတ်နှင့် တို့ သည် ။

ထွေထွေထူးထူး ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိပဲ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ပင် ဧည့်
ခန်းသို့ထွက်လာသည် ။

" မေနှင်း လိုက်သွားဦးမယ် မေမေမိုး "

" အေး အေး ... လိုက်သွား သမီး "

" ခွင့်ပြုပါအုံး ဆရာမကြီး ၊ မေနှင်းစိုးကို ကျွန်တော်ပြန်ပို့ ပေးပါမ
ယ် "

" ကောင်းပါပြီကွယ် "

နောင်ဖြိုးဟိန်းက ရှေ့ကနေ ဆင်းသွားသည် ။ ပိုက်ဆံအိတ်ပြားပြား
လေးကို ကိုင်ပြီး မေနှင်းစိုးက နောက်က လိုက်ခဲ့သည် ။ နောင်ဖြိုးဟိန်း
က ပါရဲ့ရိုးကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည် ။ တစ်ခါမျှ မစီးဖူးသော ကားအ
မျိုးအစားကြီးပါပဲ။ ထိုကားပေါ်သို့ မေနှင်းစိုးက မဝံ့မရဲနှင့် တက်လိုက်
သည် ။ ဘယ်နေရာ ဘယ်လမ်းမှာ ရှိနေသည် မသိသော နောင်ဖြိုးဟိန်း
၏ ဘိုးဘိုးအိမ်သို့ မေနှင်းစိုး လက်ပါလာခဲ့သည် ။ မင်္ဂလာဒုံလမ်းကနေ
ပြည်လမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည် ။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လ
မ်းကြောတစ်လျှောက် လမ်းဘေးမြင်ကွင်းများကို ငေးပြီးပါလာသည် ။

ပြည်လမ်း ခြောက်မိုင်ခွဲသို့ရောက်တော့ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံထဲ
သို့ နောင်ဖြိုးဟိန်း ကားကွေ့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

အခန်း(၃)

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောင်မှာ ကားကို ရပ်သည်။ နောင်ဖြိုးဟိန်းက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး၊ မေနှင်းစိုးအတွက် ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ။

"ဆင်းပါ မေနှင်းစိုး"

ကားပေါ်မှ မေနှင်းစိုး ဆင်းပြီး၊ နောင်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ နောက်ပါးက လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

ခေတ်ဆန်ဆန်ပြင်ဆင်ထားသော ခမ်းနားထည်ဝါသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ မေနှင်းစိုး ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အမွေးပွကော်ဇောတွေက သူမရဲ့ ဖဝါးတွေကို နှည့်အိစက်သော အတွေ့အထိကို ပေးသည်။ ။

"ခဏနေပါဦးနော်"

မေနှင်းစိုးကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားပြီး၊ နောင်ဖြိုးဟိန်းက ထွက်သွားသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲသို့

အကြည့်ကိုဝေပြီး လေ့လာစဉ် ဧည့်ခန်းရဲ့ ပြင်ဆင်မှုနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

မှန်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသော ထိုအရာဝတ္ထုဆီသို့ မေနှင်းစိုးက လျှောက်သွားသည်။ ။ ဟောင်းနွမ်း နေသော စောင်းတစ်လက်ကို မေနှင်းစိုး တွေ့

လိုက်ရသည်။ ။

ထိုစောင်းကောက်ဆီသို့ အကြည့်တွေပို့ရင်းနှင့် စောင်းကောက်ရဲ့ ကိုယ်ထည်မှာ ရေးထိုးထားသော အမည်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဆွေဆွေမြတ်"

ထိုအမည်ကို စောင်းကောက်တွင် ဘာကြောင့် ရေးထားသနည်း။ ပြီး သည် စောင်းကောက်ကို ဘာကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလှထားသနည်း။ အသုံးပြုခြင်း မရှိသည် က ထင်ရှားနေသည်။ ။ စောင်းပိုင်ရှင်သည် ဆွေဆွေမြတ်ဖြစ်မည်။ ထိုဆွေဆွေမြတ်က သည် စောင်းကို တီးခတ်ခြင်း မရှိတော့သည် မှာ လည်း ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

"မိန်းကလေး လိုက်လာတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်"

နောက်ကြောဆီက လာသည့် အသံကြောင့် မေနှင်းစိုးက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ အိမ်ရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လေ့လာမိသည့် အပြစ်အတွက် မျက်နှာပူသွားသည်။ ။

"ထိုင်ပါကွယ်"

ဆိုဖာဆက်တီမှာ မေနှင်းစိုးက ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။ ။ နောက်ဖြိုးဟိန်းရဲ့ လက်ထဲမှာ စောင်း ကောက် အသစ်တစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။ ။

"မြေးကြီးရယ်၊ အဲဒီစောင်းကောက်၊ မိန်းကလေးကို ပေးလိုက်ပါ"

နောင်ဖြိုးဟိန်းက လက်ထဲက စောင်းကောက်ကို မေနှင်းစိုးအား ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကဲပါကွယ် ဘိုးဘိုးကို တစ်ပုဒ်လောက် အဆိုရော အတီးလေးနဲ့ လုပ်ပါဦး"

"မြဝတီဝန်ကြီးရဲ့ မဇ္ဈသကနတ်ပန်းဘွဲ့ကို ကြိုက်ပါရဲ့ လား"

"မိန်းကလေး ကြိုက်တာသာ တီးဆိုပြပါကွယ်"

ပိုးကြိုးလေးများကို အသံစမ်းပြီး၊ မေနှင်းစိုးက စတင်တီးခတ်သီဆိုပါသည်။ ။ အေးကြည်နေသော မေနှင်းစိုးရဲ့ အသံ၊ သိမ်မွေ့ညက်ညောလှသည့် စောင်းလက်ခတ်သံများ ထဲတွင် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် နစ်မျောစီးဝင်သွားသည်။ ။

မေနှင်းစိုးကလည်း ကျေးဇူးရှင်မေမေမိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြည့်ဝစွာ စောင့်ထိန်းရင်းနှင့် သင်ကြားခဲ့သောပညာစွမ်းကို ပြနေသည်။ ။

စောင်းခတ်သံ ရပ်သွားသလို မေနှင်းစိုးရဲ့ အသံသည် လည်း တိတ်သွားပါပြီ။ ပြီးဆုံးသွားမှ ဦးသာမြတ်က မေနှင်းစိုးကို ကြည့်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ချီးကျူးသည်။ ။

"သမီးရဲ့ မေမေ လက်ရာကို အမီလိုက်နိုင်ပါပေကွယ်"

ဦးသာမြတ်က ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည်။ ။ မေနှင်းစိုးရင်မှာ လည်း ကြည်နူးလက်ဖြာနေသည်။ ။ ကျေးဇူးရှင်မိခင် ဒေါ်မိုးကြည်ရဲ့ ဂုဏ်ရည်ကို မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပြီလေ။

"မိန်းကလေးရဲ့ ပညာကို ဘိုးဘိုးနှစ်သက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကိုပဲ မြေးအတွက် ဆရာမခန့်လိုက်ပါပြီ"

မေနှင်းစိုးက ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည်။ ။ လစာဘယ်လောက်ရမည် မသိသေးသော်လည်း ထိုလစာဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်မည်လေ။

"မိန်းကလေးကို တစ်လနှစ်ထောင် ချီးမြှင့်ပါမယ်၊ အကြိုအပို့ကို ကားနဲ့ လုပ်ပေးပါမယ်" မထင်မှတ်ထားသော ငွေကြေးကိုလည်း ရလို

ကံသည် မို့ မေနှင်းစိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ဝမ်းသာရောင်တွေဖြင့် စိုလက်နေသော မျက်နှာလေးကို ဦးသာမြတ် ကြည့်နေသည်။ ။

"ကျေနပ်ရဲ့ လား မေနှင်းစိုး"

"ကျေနပ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ မေနှင်းက ဒါလောက်တောင် မှန်းထားတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး"

"ပညာတစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးကို ဘိုးဘိုးက မတရား မဖြတ်တတ်ပါဘူးကွယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘိုးဘိုး"

"ဘယ်နေ့စသင်မှာ လဲ မိန်းကလေး"

" ဘိုးဘိုးတို့ သင်ချင်တဲ့ နေ့စပါ၊ မေနှင်းက အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ် "

"ဟုတ်ပြီလေ ဒါဆို မနက်ဖြန်စမယ်၊ မြေးလေးက မနက်ကျောင်းဆိုတော့ ညနေအား တယ်၊ သုံးနာရီက ငါးနာရီဆိုဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး"

"နေ့တိုင်းဆို စာကျက်စရာလည်း ရှိသေးတော့ တစ်ရက်ခြား တစ်ခါ သင်ပေါ့"

" ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက စားသောက်စရာမုန့်နှင့် ကော်ဖီကို လာရောက်နဲ့ခံသည်။ ။

"ကဲ ... သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး မိန်းကလေး"

မေနှင်းစိုးက ကော်ဖီကို ယူပြီးသောက်သည် ။ ဦးသာမြတ်က ဒေါမိုးကြည်ရဲ့ အကြောင်းကို မေးသည် ။

"မေမေမိုးက ကျန်းမားရေး သိပ်မကောင်းတော့လို့ ဂီတနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး"

"ဒါဆို စားဝတ်နေရေးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ"

"မေနှင်းတို့ မင်္ဂလာဒုံခြံမှာ စားပင်နဲ့ ပန်းခင်းတွေ စိုက်ပျိုးထားပါတယ်၊ အဲဒီက ဝင်ငွေနဲ့ပဲ မေနှင်းတို့ အိမ်စရိတ်ကို ကာမိပါတယ်"

သိပ်ကို ချွေတာစွာ သုံးစွဲရလိမ့်မည်ဆိုတာကို နောင်ဖြိုးဟိန်းက တွက်မိပြန်သည် ။ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးအပေါ်မှာ သနားစိတ်လွန်ကဲမှုကို မေနှင်းစိုးနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်မှ သူ့ရင်မှာ ကိန်းအောင်းပေါက်ဖွားလာသည် ။

နောင်ဖြိုးဟိန်းသည် စာနာစိတ်ရှိသော သူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သည် လောက် စိတ်ထဲမှာ နက်နက်နဲနဲ စာနာခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။

မေနှင်းစိုးနှင့် ကျမှ သူ့စိတ်တွေ ဘာကြောင့် သည် လောက် ပြောင်းလဲညွတ်ပျောင်းနေရသည် လဲ။ မေနှင်းစိုးအပေါ်မှာ သနားကရုဏာမိုးတွေ ဘာကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး သွန်းဖြိုးနေသည် လဲ။

"မေနှင်းစိုးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ ဘိုးဘိုး"

ဦးသာမြတ်ကို မေနှင်းစိုးက နှုတ်ဆက်သည် ။ ဦးသာမြတ် နွေးထွေးစွာ ခံစားရသည် ။ ဒါကြောင့် ဦးသာမြတ်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်သည် ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေဖြင့် ပြည့်စုံသော ဦးသာမြတ်ရဲ့ အိမ်က မေနှင်းစိုး ပြန်လာခဲ့သည် ။ အပြန်လမ်းကို နောင်ဖြိုးဟိန်းက လိုက်မပို့ပါ။ မာစီးဒီးကားအဖြူဖြင့် ဒရိုက်ဘာဖြစ်ဟန်တူသော အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ဦးကြီးတစ်ယောက်က လိုက်ပို့သည် ။

မေနှင်းစိုး ပြန်အလာကို ဒေါ်မိုးကြည်က လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေသည် ။ မောင်ဖြစ်သူ ဦးသာအောင်ကိုလည်း စိတ်ထဲ မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ ထုတ်ပြောမိသေးသည် ။

"သမီးလေး အဆင်မှ ပြေရဲ့ လား မသိဘူး၊ မောင်သာအောင်ရယ်"

"ပြေမှာ ပေါ့ မမကလည်း ၊ မေနှင်းလေးက မမရဲ့ လက်ရာကို အသေအချာမှီတာပဲ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကသိပ်ကြောက်တတ် ရှက်တတ်တာကွယ့်၊ တော်ကြာ အရှက်အကြောက်လွန်နေမှ ဖြင့်"

"အဆင်ပြေမှာ ပါ မမကလည်း "

သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် တွက်ထိုးနေစဉ်မှာ ပဲ လှေကားမှ တက်လာသံကြားရပြီး မေနှင်းစိုးက အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည် ။

"မေမေမိုး"

မျက်နှာလေးပြီးရွှင်စွာဖြင့် မေနှင်းစိုးက ခေါ်သည် ။ သူမရဲ့ အသံထဲမှာ ဝမ်းသာသည့် လက္ခဏာတွေ စီးဝင်နေသည် ။

"ဟော သမီးလေးပြန် လာပြီ အဆင်ပြေလား"

"သိပ်ပြေသွားပြီ မေမေမိုး၊ မေနှင်းရဲ့ လက်သံကို ကြိုက်ပြီး တစ်လနှစ်ထောင်နဲ့ အလုပ်ခန့် လိုက်ပြီ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"အတတ်သင်ပေးရမှာ ဆိုတော့ ကလေးရဲ့ အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး အချိန်က ဘယ်လောက် ကြာမယ် မသိဘူး"

"ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်"

မျက်ရည်များ လည်သည် အထိ ဒေါ်မိုးကြည်က ဝမ်းသာကြည်နူးသွားသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ အသံများကို မေသင်းစိုးက အိပ်ခန်းထဲမှ ကြားပြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ဟယ် မမနှင်း အလုပ်ရပြီဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မေသင်းတော့ မုန့်ဖိုးတွေ အဝတ်အစားတွေ ထောပြီ"

ခြယ်သမှုတွေ ရှိနေသော မျက်နှာလှလှလေးကို မေနှင်းစိုးက ပြုံးရယ်စွာ ကြည့်သည်။ ။

"မမရဲ့ ညီမလေးကို လိုချင်တာဝယ်ပေးရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ပထမဦးဆုံးရတဲ့ လခနဲ့ နော်"

သိတတ်နားလည်မှု နည်းပါးသော ညီမလေးကို စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကြည့်သည်။ ။

"ပထမဦးဆုံးရတဲ့ လခက မမနှင်းတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်တဲ့ မေမေမိုးနဲ့ ဘာသာအောင် ကို ကန်တော့ရမယ်ကွယ့်"

"ဒါဆို မေသင်းက နောက်တစ်ခေါက် လခ ရမှာ ပေါ့"

"အင်း"

"မမနှင်းကတော့ လုပ်ပြီ"

မေသင်းစိုးက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ။ လိမ္မာ
ရေးခြားရှိလွန်းသော မေနှင်းစိုး စကားကြောင့်
မစားရသေးသော်လည်း ကျေနပ်မှုတွေနှင့် ဒေါ်မိုးကြည်တို့ ပီတိဖြာနေ
သည်။ ။

မေသင်းစိုးက နားလည်မှုမရှိ၊ အလိုက်မသိတတ်။ ကလေးဆန်စွာနဲ့
ဆိုး ဆိုးတတ်သော်လည်း အပြစ်မမြင်၊ မေတ္တာမပျက်ရှိနေသည်။ ။ သို့
သော် အလိမ္မာပိုသော မေနှင်းစိုး အပေါ်မှာ ပိုပြီး သံယောဇဉ်ကြီးကြသ
ည်။ ။

"မေမေမိုးတို့ ထမင်းမစားကြသေးဘူးလား"

"မစားသေးဘူးကွယ်"

"ညီမလေးကလည်း မေမေမိုးတို့ ကို ခူးခပ်ကျွေးနှင့် တာ မဟုတ်ဘူး
"

အိမ်အလုပ်ဆိုလျှင် မိမိနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်သလို နေတတ်သော ညီ
မကို မေနှင်းစိုးက တစ်ခါ တစ်ခါ ဒေါသဖြစ်သည်။ ။

အလိုက်မသိသော ညီမအတွက် ဒေါ်မိုးကြည်တို့ ကို အားနာသလို မျ
က်နှာလည်း ပူနေတတ်ပါသည်။ ။

"မဆာသေးလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ သမီးပြန်အလာကို စောင့်နေကြတာပေါ့
"

"မေနှင်း အဝတ်အစားလဲပြီး ၊ ခူးပေးမယ်နော်"

အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး သွက်သွက်ပင် အဝတ်အစားကို မေနှင်းစိုးက လဲ
သည် ။ ထမင်းဝိုင်း ပြင်နေစဉ်မှာ မေသင်းစိုးက အနားရောက် လာပြီး
ကူညီသည် ။
